Η ΕΚΛΥΣΗ ΤΩΝ ΗΘΩΝ

Πῶς αὐτοκατεστράφη ἕνα ἀσυλλόγιστο κορίτσι

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΜΙΑΣ 20ΧΡΟΝΗΣ

ΛΟΝΔΙΝΟ. ('Ιδ. Ὑπηρ.) — Τὴν διαδικασία τῆς καταστροφῆς ἑνὸς σύγχρονου κοριτσιοῦ παρουσιάζει σὲ ἀφήγησή της, σὲ ἰνστιτοῦτο κοινωνικῶν μελετῶν, ἡ Σούζαν Τρέβορ, 21 ἐτῶν, ἀπὸ τὴν Σκωτία. Τὴν περιγράφει ἡ ἀστυνομία τοῦ Μάντσεστερ μιὰ παγωμένη νύχτα, τὸν προπερασμένο μῆνα, μεθυσμένη καὶ μαχαιρωμένη.

Ἡ ἀφήγηση τῆς προσωπικῆς της περιπέτειας φωτίζει τὶς πιὸ ἀπόκρυφες πλευρὲς τῶν γνωστῶν, κατὰ τὰ ἄλλα, νεαρῶν κοριτσιῶν στὴν σύγχρονη ἐποχή. Νὰ μερικὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὴν μακρότατη «ἀπολογία» της στοὺς ἀστυνομικοὺς ἀνακριτὲς καὶ ὕστερα στοὺς κοινωνικοὺς λειτουργούς, ἀποσπάσματα ποὺ συνθέτουν ἕνα συγκλονιστικὸ ντοκουμέντο.

«Ἐκείνησα ἀπὸ ἕνα χωριὸ τῆς βόρειας Σκωτίας, ὅταν τελείωσα τὸ γυμνάσιο στὴν γειτονικὴ κωμόπολη. Ἔως τότε ὅλα πήγαιναν ὁμαλά, ἂν καὶ μέσα σὲ μιὰ ἀπόρρητη μονοτονία.

»Πρὶν φύγω ἀπὸ τὴν γενέτειρά μου γιὰ τὸ πανεπιστήμιο τοῦ Ἐδιμβούργου, ἡ ἐρωτική μου πεῖρα ἦταν ἡ παραδοσιακή. Κάποια ραντεβοῦ, μερικὰ φιλιὰ καὶ σὲ μιὰ περίπτωση μιὰ τολμηρὴ θωπεία ποὺ μοῦ δημιούργησε τὸν πρῶτο θασανιστικὸ ἐρωτικὸ προβληματισμό.

»Μὲ αὐτὲς τὶς πενιχρὲς ἐμπειρίες πῆνα στὸ πανεπιστήμιο, γιὰ νὰ σπουδάσω καλὲς τέχνες, ἀφοῦ εἶχα μιὰ ἀξιόλογη. ὅπως μοῦ ἔλεγαν, κλίση στὴ ζωγραφική.

Μόλις βρέθηκα στὸ νέο χῶρο ὅπου θὰ ζοῦσα, κυριολεκτικὰ ζαλίστηκα. Τὴν δεύτερη ἡμέρα, ἕνας συμφοιτητής μου μὲ κάλεσε στὸ δωμάτιό του. Ἦταν βράδυ καὶ μοῦ πρότεινε νὰ μείνω μαζί του. Ἀρνήθηκα καὶ μοῦ εἶπε: «Σὲ λίγο ἡ ἀγωνία σὰν ἡ σελίδα ἀρχίζει ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Αὐτὸ εἶναι, ἕνα ἀμφίβολο δικαίωμα, ἀλλὰ καὶ μιὰ φυσικὴ λύση σ' ἕνα βασικὸ πρόβλημα».

»Μοῦ ἐξήγησε ποιὸ ἦταν τὸ βασικὸ πρόβλημα. Ὁ ἐρωτισμός δημιουργεῖ ἄγχος, ὅταν δὲν ἱκανοποιεῖται, δημιουργεῖ ἕναν πολὺ σοβαρὸ περισπασμὸ προσοχῆς, μιὰ ἐξασθένηση τῶν πνευματικῶν δυνάμεων καὶ ἑπομένως δυσχέρειες στὶς μελέτες. Ἦχα πράγματι αὐτὸ τὸ ἐρωτικὸ ἄγχος καὶ συχνὰ τὸ εὕρισκα ἐμπόδιο στὴ μελέτη μου. Μοῦ εἶπε ὅτι ἡ ἐρωτικὴ ἐκτόνωση ἀποδεσμεύει δυνάμεις γιὰ τὴ μελέτη. Τοῦ ἀπάντησα ὅτι αὐτὸ ἦταν σωστό, ἀλλὰ ὅτι θὰ διενόμουν μόνο σὲ κεῖνον ποὺ θὰ ἀγαποῦσα. Μοῦ ἀπάντησε ὅτι θὰ ἀγαποῦσα πολλοὺς στὴ ζωή μου ἕως ὅτου θὰ καταστάλαζα στὸν ἕνα, μὲ τὸν ὁποῖο θὰ στερέωνα ἕνα σπιτικὸ καὶ θὰ ἔκανα παιδιά. Ἦταν πολὺ πειστικός. Καὶ σίγουρα πίστευε σ' αὐτὰ ποὺ ἔλεγε. Τὸν ρώτησα μὲ πόσες εἶχε κοιμηθῆ. Μοῦ ἀπάντησε πὼς δὲν θυμόταν. Προσπάθησα καὶ ἐγὼ στὸν κατάλογο. Δὲν μνησικακῶ νὶ' αὐτό. Ἐκεῖνος πίστευε, ἀλλὰ ἐνῶ ἄρχιζα κατὰ τρόπο ἀσυλλόγιστο τὴν ἐρωτική μου περιπέτεια. Ξανακοιμηθήκαμε μερικὲς φορές, ὕστερα ἀνταλλάσσαμε μόνο καλημέρα.

ΝΑ ΜΗ ΓΙΝΗ Η ΑΡΧΗ

»Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο κοιμήθηκα μὲ πολλούς: Ἄκουγα ἀπὸ ὅλους τὴν ἴδια ἀρχή: Ἡ γνωριμία ἀρχίζει ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Σὲ διάστημα δύο χρόνων ἔκανα τρεῖς ἐκτρώσεις.

Στὴν τελευταία, ὁ γιατρός μοῦ εἶπε: «Σὲ προειδοποιῶ ὅτι εἶναι πιὰ ἀμφίβολο ἂν θὰ μπορέση νὰ κάνης παιδιά. Θέλεις νὰ τὸ κρατήση»; Τοῦ ἀπάντησα ἀρνητικά. Ἡ ἔκτρωση ἔγινε κι' ἐγὼ ἔκλαιγα πολλὲς μέρες γιατὶ κανεὶς δὲν μὲ περίμενε ἔξω ἀπὸ τὸ χειρουργεῖο. Ὁ φίλος μου εἶχε ἀρνηθῆ νὰ μὲ συνοδέψη. «Δέν εἶναι καθόλου βέβαιο— εἶπε—ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος ποὺ σὲ ἔφερε σ' αὐτὴ την κατάσταση». Καὶ δέν ἤρθε.

»Ἀπὸ τότε ἄρχισα νὰ βλέπω διαφορετικὰ τὰ πράγματα. Ἔφυγα γιὰ τὸ Λονδῖνο, παρὰ τὶς ἀντιρρήσεις τοῦ πατέρα μου. Καὶ ἐκεῖ τὸ ἴδιο κλίμα, οἱ ἴδιες ἰδέες καὶ πρὸ παντὸς ἡ ἴδια ἀρχή. Ἡ γνωριμία ἀρχίζει ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Συνήθισα σ' αὐτὸν τὸν τρόπο τῆς ζωῆς, ἀφοῦ, γιὰ νὰ ξεπεράσω τὴν συναισθηματική μου κρίση, ἀνέλαβα καὶ πολιτικὲς δραστηριότητες. Ἐπιτροπές, πορεῖες καὶ τὰ ρέστα. Αἰσθανόμουνα πολὺ δυνατή, ὥσπου ἔπεσα μέσα στὸν ἐμφύλιο τῶν ἰδεῶν. Πολλὴ λάσπη. Ἀπογοητεύθηκα, ἀποσύρθηκα, ἀποφάσισα νὰ ἀφιερωθῶ στὸν ἑαυτό μου. Δὲν θὰ κατάφερα γιατὶ εἶχα πιὰ μπῆ στοὺς παντοδύναμους μηχανισμοὺς τῆς σύγχρονης ζωῆς, ποὺ δεσπόζεται ἀπὸ τὸ σέξ.

ΓΝΩΡΙΜΙΕΣ ΚΑΙ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ

Στὸ δεύτερο μέρος τῆς ἐξομολογήσεώς της, ἡ νεαρὰ Σκωτσέζα γίνεται δραματική. Γιατί περνάει στὴ μεγάλη κρίση της.

«Ἀπὸ τοὺς εἴκοσι περίπου νέους, μὲ τοὺς ὁποίους συνδέθηκα στενά, μόνο οἱ δυὸ μὲ πλήνωναν. Γι' αὐτοὺς ἤμουνα ἕνα ὄργανο ἡδονῆς. Μὲ παράτησαν σὲ στιγμὲς ἀπελπισίας. Καὶ στὶς δυὸ περιπτώσεις ζήτησα καταφύγιο σὲ μεσήλικες ἄνδρες γιὰ τί κάπου ἤθελα ν' ἀκουμπήσω. Ὁ ἕνας ἦταν ὁμοφυλόφιλος, ἀλλὰ μὲ βοήθησε τρυφερὰ μὲ τὴν δυστυχία του. Δυὸ δυστυχεῖς μποροῦν ἀσφαλῶς νὰ συνεννοηθοῦν. Ὁ ἄλλος ἦταν γεροντόδωρος στὴν πλουσιωμή. Ὁ πατέρας μου δὲν μοῦ ἔστελνε χρήματα. Ἦταν παντρεμένος κι' εἶχε δυὸ παιδιά. Μ' ἀγάπησε μοῦ ἔπαιρνε καὶ τὰ εἴδη. Ἐγὼ δὲν θὰ ἔκανα ποτὲ παιδιά.

»Αὐτὴ ἡ γνωριμία μὲ τὸν παντρεμένο μοῦ δημιούργησε μιὰ κατάσταση ἐθιαλτική. Ρώτησα πολλοὺς συμφοιτητές μου ἂν διέπραττα ἁμαρτία. Ἡ ἀπάντησή τους ἦταν ὅτι «ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ ἂν ἡ ἐρωτική σχέση εἶναι ἰσότιμη καὶ ὄχι ἂν εἶναι μυστική». Τὸ ἐπιχείρημά τους ἦταν ὅτι ὁ μεσόκοπος κύριος «θὰ πῆ γαινε ὁπωσδήποτε μὲ κάποιαν» καὶ ὅτι ἑπομένως δὲν ὑπῆρχε θέμα κλοπῆς. Δὲν βρῆκα οὔτε ἕναν ποὺ νὰ πάρη ἄλλη θέση. Τοὺς ἔκανε ἀλλεργικοὺς ἡ ὑπόμνηση τῆς «τρέχουσας ἠθικῆς». Λίγο ἀργότερα ἔμαθα ὅτι ἡ γυναίκα του ἀποπειράθηκε ν' αὐτοκτονήση. Δὲν μοῦ τὸ ἀποκάλυψε, ἀλλὰ μοῦ εἶπε πὼς ἔπρεπε νὰ διακόψουμε κάθε σχέση. Εἶχε μαζί του καὶ τὰ παιδιά του καὶ ἦταν πολὺ δυστυχής, εἶμαι σίγουρη γι' αὐτό. Ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἄποψη τὸν ἀναλογίζομαι ἀκόμα καὶ τώρα μὲ νοσταλγία.

»Κάθε φορὰ ποὺ βρέθηκα σὲ κρίση μεγάλη, ἀναζήτησα ἕνα στήριγμα. Αὐτὴ τὴ φορὰ ξαναγυρίσα στὴ γενιά μου: Ὁ νεαρὸς ἦταν ζωγράφος. Πόζαρα γυμνὴ γιὰ νὰ κάνη πίνακες. Αὐτὸς μοῦ λάνσαρε τὴ θεωρία ὅτι ἡ μαριχουάνα εἶναι καλὸς σύντροφος καὶ πολὺ πιὸ ἀκίνδυνη ἀπὸ τὸ οὐίσκυ, ποὺ τὸ ἔπινα πολύ. Δοκίμασα ἀφοῦ προηγουμένως ρώτησα συμφοιτητές μου καὶ ἄλλοι μὲ ἀπέτρεψαν προειδοποιητικά, ἄλλοι ἀδιαφόρησαν, μερικοὶ μὲ παρακίνησαν, ἐλάχιστοι αὐτοί.

»Αὐτὸ ἦταν ἡ πιὸ μεγάλη παγίδα. Μοῦφερνε στ' ἀλήθεια ψυχικὴ ἀνακούφιση. Καὶ μιὰ κατάσταση εὐδαιμονική. Καπνίζαμε μαζί. Μιὰ νύχτα ἤρθαν κι' ἄλλοι στὸ διαμέρισμά του: Θὰ μιλούσαμε για «κουλτούρα» καὶ ἄλλα σχετικά. Ἡ λέξη μὲ μάγευε τότε ποὺ ἤμουνα στὸ χωριό, ἀλλὰ δὲν φανταζόμουνα πόσα ὑποκείμενα μποροῦσαν νὰ καλυφθοῦν κάτω ἀπὸ αὐτὸ τὸ σλόγκαν. Ἐκείνη τὴ νύχτα ἔμαθα τὶ ἦταν τὰ περιβόητα ὁμαδικὰ ὄργια. Πῆρα μέρος καὶ μάλιστα σὰν μαινάδα. Ὅλοι φύγανε τὸ πρωὶ καὶ κοιμήθηκα ὡς τὸ μεσημέρι. Ξύπνησα ἀπὸ ἕναν τρομερὸ πόνο στὸ στῆθος. Μοῦ εἶχαν κόψει τὴ μιὰ θηλὴ στὸ ἀριστερὸ στῆθος. Ἤμουνα ἀκόμα ματωμένη. Φαίνεται ὅτι δὲν εἶχα κοιμηθῆ, ἀλλὰ ὅτι ἤμουνα ἀναίσθητη.

ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΗΣ ΣΠΕΙΡΑΣ

»Ἀπὸ ἐκείνη τὴ νύχτα ἤμουνα σ' χμάλωτη, δίχως νὰ τὸ καταλάβω, μιᾶς σπείρας ποὺ χρησιμοποιοῦσε σὰν προκάλυμμα τὸ ἀπελὲ καὶ τὸ διαμέρισμα τοῦ ζωγράφου.

»Δοκίμασα νὰ φύγω, ἀλλὰ μὲ ἀπείλησαν μὲ θανάτωση ἢ μὲ δυστύχημα. Μετέφερα ναρκωτικὰ σ' ἕνα ἄλλο ἄντρο. Μύησα δυὸ κοπέλλες — ἡ μιὰ ἦταν κομμώτρια.

»Μιὰ νύχτα ἐπαναλήφθηκε τὸ ὁμαδικὸ ὄργιο, ὄχι στὸ διαμέρισμα τοῦ ζωγράφου, ἀλλὰ στὸ Μάντσεστερ. Ἦταν κάτι ἄλλο, κάτι σὰν ἰνδικὸ ἢ ταϊλανδικό, κάτι τέτοιο. Στὴν στιγμὴ τῆς κραιπάλης αἰσθάνθηκα ἀνάστατη τὴ συνείδησή μου. Χύθηκα στὸ δρόμο, τρεῖς ἡ ὥρα τὸ πρωὶ μὲ ἕνα μικρὸ αὐτοκίνητο. Μὲ πρόλαβε ἕνας μοτοσυκλετιστής, ποὺ φοβήθηκε ὅτι πήγαινα στὴν ἀστυνομία. Μοῦ ἔκλεισε τὸ δρόμα, μὲ σταμάτησε, μὲ κάλεσε νὰ γυρίσω, ἀρνήθηκα καὶ μοῦ κατέφερε ἀπανωτὲς μαχαιριές. Μ' ἄφησε ἀναίσθητη, νομίζοντας πὼς ἤμουνα νεκρὴ κι' ὅτι δὲν θὰ μποροῦσα νὰ μιλήσω. Μὲ βρῆκε ἕνα περιπολικό. Διαφορετικὰ θὰ πέθαινα ἀπὸ τὴν αἱμορραγία καὶ τὸ κρύο. Εἶμαι εἰκοσιενὸς ἐτῶν, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὼς γέρασα πιά»

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΠΙΣΚΕΥΑΙ
ΕΞΑΤΜΙΣΕΩΝ
ΟΔΟΣ ΑΘΗΝΩΝ 6
(Ἔναντι Ἁγ. Διονυσίου)
ΤΗΛ. 420-736

EVINRUDE: Ἐξωλέμβιοι μηχαναὶ ἀπὸ 2 - 200 HP
Τὸ καύχημα τῆς τεχνικῆς
NAUTICA RIO: Σκάφη ἀναψυχῆς τοῦ καλυτέρου ἰταλικοῦ ἐργοστασίου
Α. ΕΛΛΑΣ: Λέμβοι - κρὶς κράφτ
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ - ΕΙΣΑΓΩΓΕΥΣ
ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 191 - ΤΡΙΩΝ ΝΑΥΑΡΧΩΝ
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 320 – 646

ΑΥΡΙΟ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΣΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ
ΩΡΑ 7-9 ΚΑΙ 9-11
ΣΥΝΑΥΛΙΑ
Η ΜΑΡΙΖΑ ΚΩΧ
ΜΕ ΤΟ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑ ΤΗΣ
ΜΑΖΙ ΤΗΣ Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΟΥΛΙΚΑΚΟΣ
ΚΑΙ Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΑΤΟΙΚΟΣ
ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ ΠΡΟΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΤΟ ΤΑΜΕΙΟ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ

Ἡ Ἀστυνομία στὴν Ἑλλάδα

Τὸ χρονικὸ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων

Ὁμιλία τοῦ κ. ΝΙΚ. ΒΟΛΙΩΤΗ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Β'

Δ' (τελευταίον)

Τὸ ἔτος 1920, δι' εἰσηγήσεως τοῦ ἐπιφανεστάτου ὑπουργοῦ Ἐσωτερικῶν Κων)νου Ρακτιβὰν νομοθαθοῦς καὶ πολιτικοῦ ἐδημοσιεύθη ὁ Ν. 2461)1920 δι' οὗ ἱδρύετο ἡ «Ἀστυνομία Πόλεων», ἐπειδὴ ἡ Χωροφυλακὴ ἦτο στρατιωτικὸν Σῶμα καὶ αἱ συνθῆκαι τῆς ζωῆς τῶν Πόλεων ἦταν διάφοροι τῆς ὑπαίθρου καὶ αἱ μετακινήσεις των ἦσαν συχναί, καὶ συνεπήγοντο ἔγνοιαν τῶν τοπικῶν συνθηκῶν καὶ αὐτὴ ἐπέφερε τὴν ἀνεπάρκειαν τῆς ἀστυνομεύσεως τοῦ Σώματος.

Διὰ τοῦ ἱδρυτικοῦ νόμου, καθορίζονται καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ νεοσυστάτου Σώματος, συνιστάμενα εἰς τὸ νὰ διαφυλάττη τὴν δημοσίαν εἰρήνην, ἡσυχίαν, τάξιν, νὰ συλλέγη πληροφορίας σχετικὰς μὲ τὴν διάπραξιν ἀδικημάτων καὶ νὰ λαμβάνη μέτρα πρὸς πρόληψιν αὐτῶν, νὰ ἐκτελῆ καθήκοντα Δημοσίου Κατηγόρου, καὶ Ἀνακριτικά, νὰ ἐνεργῆ συλλήψεις καὶ κρατήσεις προσώπων, συμφώνως τῷ νόμῳ νὰ ρυθμίζη τὴν κίνησιν εἰς τὰς ὁδούς, νὰ τηρῆ τάξιν εἰς τὰς διαφόρους ἐκδηλώσεις, νὰ παρέχη βοήθειαν εἰς ἀνάπηρα καὶ ἀβοήθητα πρόσωπα ἐν δημοσίῳ τόπῳ εὑρισκόμενα, νὰ φυλάττη οἰνόφλυγας, φρενοβλαβεῖς περιφερομένους ἐπικινδύνως, νὰ ἐπιβλέπη καὶ ἀπαγορεύη πᾶσαν πρόκλησιν πρὸς ἀνηθικότητα, νὰ μεριμνᾶ διὰ τὴν προστασίαν ἀτομων καὶ περιουσίας ἐκ τοῦ πυρός. Ὁμοίως διὰ τὴν παρεμπόδισιν μολυσματικῶν ἢ ἐπιδημικῶν νόχων, νὰ τηρῆ τοὺς νόμους περὶ δημοσίας ὑγείας, ασφαλείας, ἀνέσεως, νὰ ἐκδίδη καὶ ἐλέγχη τὰ διαβατήρια, νὰ ἐμποδίζη τὴν παράβασιν περὶ ἐμπορίου καὶ βιομηχανίας, καὶ πᾶσαν πρᾶξιν ἐχθρικὴν πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ γενικως, νὰ τηρῆ τοὺς νόμους καὶ τὰς διαταγὰς ἁρμοδιότητός της.

Τὸν Μάϊον 1921: ἤρξατο ἐν Κερκύρᾳ ἡ Ἀστυνομικὴ Σχολή. Τὴν 1η Ὀκτωβρίου 1921 ἀνέλαβε τὴν πρώτην ἀστυνόμευσιν εἰς Κέρκυρα, μὲ νέους βλαστοὺς τῆς τάξεως καὶ ἀσφαλείας, καμαρωτούς, γαντοφορεμένους. Ὁ τυπος, ἀφιέρωνε τὰ πλέον κολακευτικὰ σχόλια, εὐχόμενος, ἐπιτυχίαν διότι ἡ Ἀστυνομία ἐθεωρεῖτο ὡς καθρέπτης τοῦ πολιτισμοῦ τῆς κοινωνίας.

Ἡ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἄψογος ἐμφάνισις καὶ παράστασις, ἡ εὐλάβεια πρὸς τοὺς νόμους, ἡ εὐγένεια, ἡ λεπτότης, ἡ πολιτισμένη πειθώ, χωρὶς σπασμωδικὰς κινήσεις καὶ φωνάς, προεκάλεσαν ἀρίστας ἐντυπώσεις καὶ τὸν θαυμασμὸν τῆς Κερκυραϊκῆς κοινωνίας, ἡ ὁποία ἦτο ἀνεπτυγμένη εἰς πολιτισμὸν καὶ ἀπετέλει τουριστικὸν κέντρον πρὸς τὰς Εὐρωπαϊκὰς Χώρας. Μετὰ ἑμηνον, ἤτοι τὴν 21 Ἀπριλίου 1922 παρουσία τοῦ πρωθυπουργοῦ ἀειμνήστου Δ. Γούναρη, ἐγκατεστάθη εἰς τὴν πόλιν τῶν Πατρῶν, τὴν Ἀχαϊκὴν πρωτεύουσαν. Ἐγένετο τελετὴ εἰς τὴν πλατεῖαν Γεωργίου Α' παρισταμένων τοῦ ὑπουργοῦ Ἐσωτερικῶν Μ. Γούδα, τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας ἀειμνήστου Φρειδερίκου Χαλλίντεϊ, τοῦ Νομάρχου, τῶν Ἀρχῶν τῆς Πόλεως καὶ συσσώμου τοῦ λαοῦ τῶν Πατρῶν.

Ἡ τελετὴ ἐγένετο εἰς ἐξέδραν διακεκοσμημένην μὲ φοινικοειδῆ, καὶ συυπλέγματα Ἀγγλικῶν καὶ Ἑλληνικῶν σημαιῶν. Οἱ ἄνδρες τοῦ νέου Σώματος εἶχον παραταχθῆ εἰς τὸν μέσον τῆς πλατείας καὶ παρὰ τὴν πίπτουσαν βροχὴν ἀρκετὸς κόσμος παρέμεινε νὰ ἴδη τὴν τελετήν. Ὡμίλησαν, ὁ ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶν κ. Γούδας καὶ ἄλλοι παράγοντες, καὶ ἀνεγνώσθη ἡ Ἡμερησία Διαταγὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ Φρειδερίκου Χαλλιντέϊ, διὰ τῆς ὁποίας συνιστᾶτο: Νὰ εἶναι δημοφιλὴς ἡ Ἀστυνομία τὰ ὄργανά της νὰ ἔχουν ἀποψιν εἰς τὸ καθῆκον, νὰ εἶναι ψύχραιμα, εὐγενῆ ἀξιοπρεπῆ καὶ κόσμια, μὲ σοβαρότητα, ὄχι περιττὰς συζητήσεις. Νὰ μὴ ἔχουν ὑπερβολικὸν ζῆλον, καὶ νὰ εἶναι ἀυερόληπτα. Νὰ μὴ ἀναμιγνύωνται εἰς μικροδιενέξεις καὶ μικροζητήματα τοῦ κοινοῦ, οὐδὲ εἰς ὑποθέσεις ἀσχέτους μὲ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῶν. Ἡ συμπεριφορὰ πρὸς πάντας ἀνεξαρτήτως τάξεως, πολιτικῶν καὶ θρησκευτικῶν δοξασιῶν, νὰ εἶναι εὐπροσήγορος καὶ μετὰ πραότητος. Νὰ ἀκροῶνται μετὰ σεβασμοῦ, πάντα ὅστις ἀπευθύνει τὸν λόγον καὶ νὰ βοηθοῦν τοὺς πάσχοντας. Νὰ συμμορφῶνται αὐτοὶ πρῶτοι πρὸς τοὺς Νόμους καὶ τὰς Διαταγὰς τῆς πολιτείας, νὰ πειθαρχοῦν εἰς τὰς διαταγὰς τῶν προϊσταμένων των. Ἡ Ἀστυνομία ἐτόνισε, πρέπει νὰ εἶναι προστάτης τοῦ κοινοῦ. Νὰ ἐξασφαλίζη τὴν σύλληψιν καὶ προσαγωγὴν τῶν δραστῶν ἀξιοποίνων πράξεων καὶ νὰ προσαγάγη αὐτοὺς εἰς τὴν Δικαιοσύνην, λέγοντας πάντοτε τὴν ἀλήθειαν καὶ μὲ καλὴν συμπεριφοράν.

Συνιστᾶ ἐπίσης νὰ εἶναι ὑπόδειγμα τοῦ καλοῦ πολίτου, διὰ νὰ ἀκολουθήση καὶ αὐτὸς τὸ παράδειγμά των. Ἡ πολιτεία θέλει τὰ ὄργανα νὰ γίνουν οἱ φορεῖς τοῦ πολιτισμοῦ. Νὰ ἐμπνέουν εἰς τὸ κοινόν τὸ αἴσθημα ἀσφαλείας, τάξεως, καθαριότητος καὶ ἀνέσεως. Ἐτόνισε δὲ ὅτι διὰ τὴν ἐπιτυχίαν αὐτῶν ἀπαιτεῖται συμπνοια καὶ ἀγάπη μεταξύ των.

Πράγματι ἐπέτυχεν ἡ νέα Ἀστυνομία εἰς τὸ ν' ἀποσπάση τὴν ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν τῶν πολιτῶν, καὶ συνέβαλε τοῦτο, εἰς ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου της. Δημοσιεύματα τότε, τῆς ἐφημερίδος Πατρῶν «Νεολόγος τῶν Πατρῶν» ἐπεβεβαιοῦν αὐτό. Ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου καὶ ὁ Ἰωάννης Καποδίστριας ἔλεγεν ὅτι ἡ δυσχέρεια δὲν εἶναι ἡ δημιουργία Ἀστυνομίας, ἀλλὰ εἰς τὰς ἀντιλήψεις τοῦ λαοῦ νὰ υἱοθετηθῆ ὅτι ἡ Ἀστυνομία δὲν εἶναι ἐχθρικὴ δύναμις πρὸς τὰ συμφέροντά του, ἀλλὰ προστατευτικὴ Ἀρχὴ τῶν συυφερόντων ὅλων τῶν πολιτῶν.

Τὴν 28 Μαΐου 1923 ἐγκατεστάθη ἡ Ἀστυνομία Πόλεων εἰς τὴν πόλιν τοῦ Πειραιῶς, μὲ πρῶτον Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν τὸν Ἰωάννην Καλυβίτην.

Τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1925, ἐπεξετάθη εἰς τὰς Ἀθήνας, τὴν πόλιν τῆς σοφίας καὶ τοῦ πνεύματος. Τὴν ὑπεδέχθησαν μὲ ἀμπιστοσύνην καὶ ὁλόθερμον συμπαράστασιν Κράτους καὶ πολιτῶν καὶ τὴν ἀπεκάλεσαν ὡς «νέον θαῦμα».

Ἤδη ὡλοκληρώθη ἡ ἀστυνόμευσις διὰ τοῦ νέου θεσμοῦ, μὲ παράλειψιν ἐπεκτάσεως εἰς Θεσσαλονίκην, ὡς ὡριζεν ὁ ἱδρυτικὸς Νόμος. Εἶχε τόσην ἐπιτυχίαν ὁ νέος οὗτος θεσμός ποὺ προεκάλεσε τὰ σχόλια τῶν ἐφημερίδων. Ἐχαρακτήριζον ὡς «χαλασμὸν Κυρίου εἰς τοὺς δρόμους» εἰς κάθε γωνίαν καὶ διασταύρωσιν κόσμος καταπλήκτων Ἀθηναίων ἐθαύμαζε τὰ νέα ὄργανα τῆς Ἀστυνομίας.

Περισσοτέρους θαυμαστὰς εἶχον οἱ τῆς ρυθμίσεως κινήσεως τῶν ἁμαξῶν, μέχρι σημείου νὰ μὴ διαλύωνται παρὰ τὸ ψυχος καὶ τὴν βροχήν. Ἡ καθαριότης τῶν ὀργάνων τῆς Ἀστυνομίας ἐντυπωσίαζε τοὺς πάντας.

Τὴν 13—1—1925 ἀνεκοινώθησαν τὰ ὅρια τοῦ νέου θεσμοῦ. Ἡ ἀστυνόμευσις τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἤρξατο τὸ 1926, εἰς τὸν τομέα δὲ τῆς ἀγορανομίας, ἐφ' ὁλοκλήρου τῆς Ἀττικῆς. Συνεστήθησαν Ἀγορανομικοὶ Σταθμοὶ εἰς τὴν Κηφισιὰν ὑπὸ τὸν ἀρχιφύλακα Νικ. Μηλιτσην. Εἰς τὸ Ἀμαρούσιον ὑπὸ τὸν ἀρχιφύλακα Σπυρ. Ἀνυφαντῆν. Εἰς Χαλάνδριον, Ὠρωπόν, Ραφήναν ὑπὸ τὸν ἀρχιφύλακα Θεοδ. Κωνσταντᾶν. Ἅπαντες οἱ Σταθμοὶ ὑπήγοντο εἰς τὸ Τμῆμα Ἀγορανομίας Ἀθηνῶν μὲ Διοικητὴν τὸν ἀστυνόμον Α' Ἀδριανὸν Ἀγγελίδην.

Ἀποτέλεσμα τῆς νέας ἀστυνομεύσεως ὑπῆρξεν, ἡ ἐπιτυχία εἰς πλήρη ἐπάρκειαν τροφίμων, κρεάτων καὶ ἰχθύων. Καταπολεμήθη ἡ νοθεία, ἰδία τοῦ γάλακτος καὶ ἐξηλείφθη ὁ ἀφθώδης πυρετὸς ποὺ ἐμάστιζε τὴν περιοχήν.

Τὸ 1926—1927 συνεστήθη ὑπηρεσία ἐλέγχου Διαβατηρίων τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων εἰς Θεσσαλονίκην, Καβάλλαν καὶ ἄλλους σταθμοὺς εἰσόδου καὶ ἐξόδου τῶν συνόρων. Ὑπήγετο εἰς τὴν Γενικὴν Ἀσφάλειαν τοῦ Κράτους καὶ αὕτη ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν Πρωθυπουργόν. Προϊστάμενος τῶν ὑπηρεσιῶν ἐλέγχου διαβατηρίων διετέλεσεν ὁ Ἀστυνόμος Α' Κων)νος Πετούνης, μὲ ἕδραν τὴν Θεσσαλονίκην καὶ ἡ θητεία της διήρκησεν ἓν ἔτος.

Ἡ ἀστυνόμευσις διὰ τὴν τάξιν καὶ τὴν ἀσφάλειαν: ἦτο δύσκολον ἔργον τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, λόγῳ τῆς αὐξήσεως τοῦ πληθυσμοῦ ἐκ προσφύγων. Ἀπὸ ἐγκληματικῆς ἀπόψεως ὁμοίως, διότι ὑπῆρχον πολλὰ κακοποιὰ στοιχεῖα. Ἐκαλεῖτο ἡ Ἀστυνομία νὰ ἀντιμετωπίση τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν, τὴν εὐταξίαν, τὴν εὐκοσμίαν, τὴν δημοσίαν ὑγείαν, τὴν κοινὴν ἡσυχίαν, τὴν κυκλοφορίαν ὀχημάτων καὶ πεζῶν. Διὰ τὴν ἀστυνόμευσιν καθέρωσε τοὺς τροχονόμους ἀστυφύλακες, εἰς κεντρικώτερα σημεῖα τῆς Πωτευούσης, οἱ ὁποῖοι ἔδιδον σήματα διὰ τῶν χειρῶν.

Τὴν Κυριακὴ 13—6—1926, διεπράχθη ἡ μεγαλυτέρα ληστεία τῆς Πέτρας, ὑπὸ τῆς συμμορίας ἀδελφῶν Ρετζαίων, μὲ 8 φόνους καὶ ἀφαίρεσιν τότε 15 ἑκατομ. δρχμ. ἐκ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης Ἑλλάδος. Αὕτη διε-

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛΙΔΑ

Δέν εἶναι μιά ὁποιαδήποτε μαγειρική...
ΕΙΝΑΙ Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΑΤΡΟΦΗΣ
ζητήστε ΣΗΜΕΡΑ τὸ 1ο τεῦχος
χρυσὴ ΚΟΥΖΙΝΑ
Μέ τό Μεγαλύτερο Ἐπιτελεῖο Ἑλλήνων καί ξένων εἰδικῶν πού «μαγείρεψε» ποτέ παρόμοια ἔκδοση.
ΣΟΦΙΑ ΣΚΟΥΡΑ
Ἐπίτιμος Καθηγήτρια τῆς Οἰκιακῆς Οἰκονομίας στήν Ἀρσάκειο Ἀκαδημία.
ΚΩΝΣΤ. ΜΑΡΚΟΥ
τ. Ἀρχιμάγειρος τῶν Ἀνακτόρων
ERMEN. MUZZOLINNI
Executive chef τοῦ Hilton-Cavalieri τῆς Ρώμης.
E. JARRAT
Διευθύντρια τῆς Μεγάλης Σχολῆς Γαστρονομίας τῶν Παρισίων.
Δρ. RICHARD MACKARNESS
Καθηγητής τῆς Διαιτολογίας
ΚΑΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΔΙΑΣΗΜΟΤΕΡΟΥΣ CHEFS ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΩΝ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΩΝ ΜΑΣ:
ΧΡ. ΖΟΥΛΑΦ